ПРАВОСЛАВНИ

МИСИОНАР

МАЈ / ЈУН 2017.

МИСИОНАРСКО ЛАВНЕ ЦРКВЕ ЗА МЛАДЕ

цена 90 динара

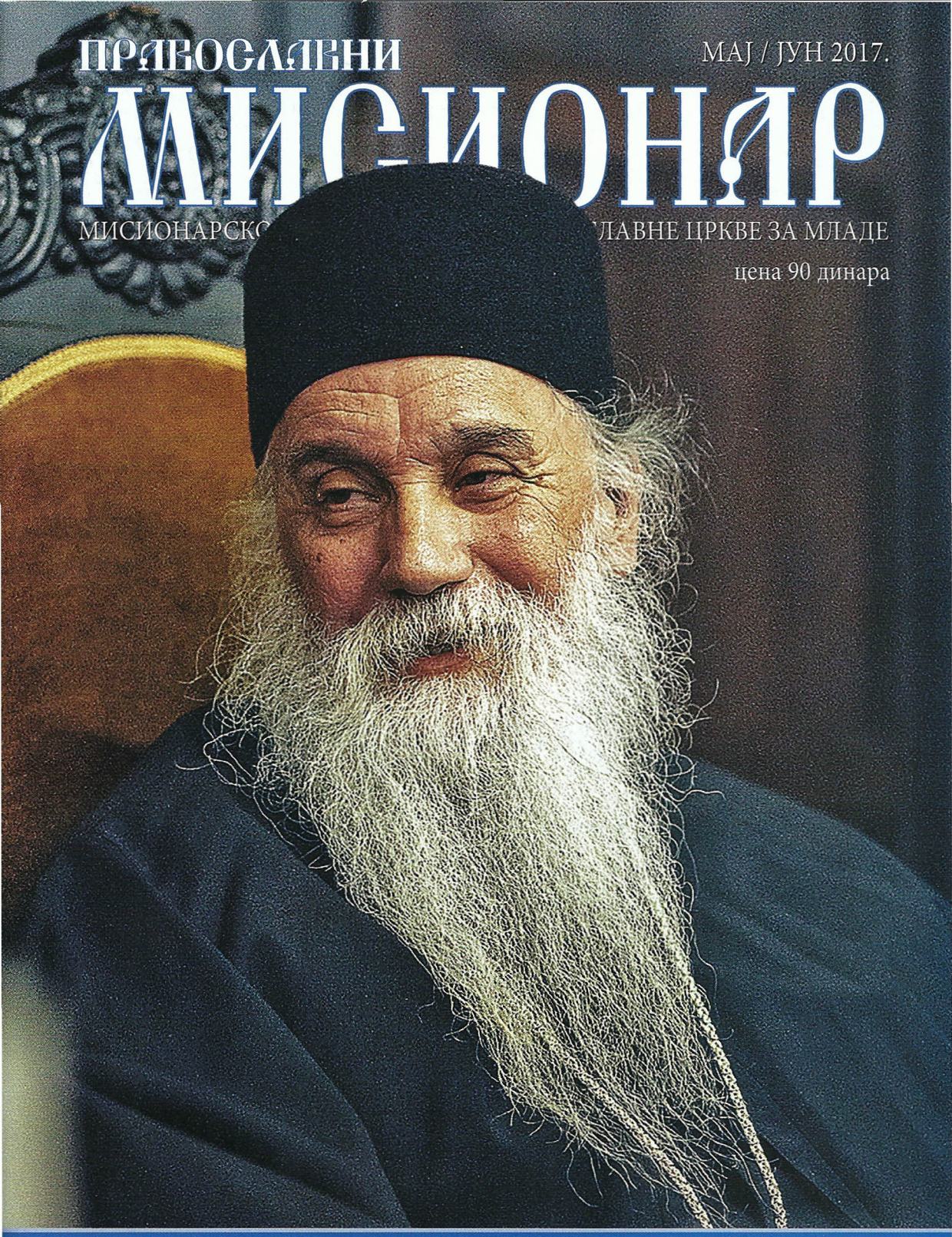

Тема броја:

Блажени милостиви

Мој духовни отац, блаженопочивши архимандрит Гаврило (Вучковић)

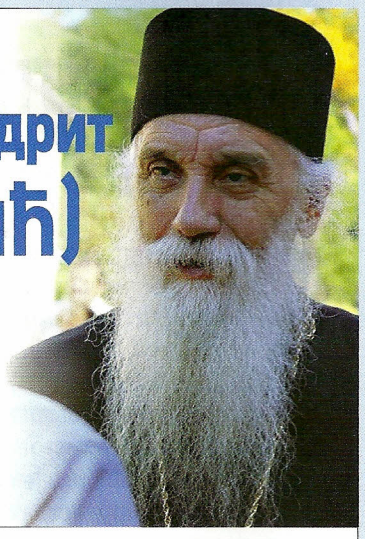

Оплемењен искуством светогорске духовности мој будући духовни отац је био потпуно другачији од свих људи које сам у свом животу упознао

Ненад Бадовинац

Мој духовни отац могао је да ми препоручи најбољу духовну литературу и да ме тако приближи тајнама православне духовности, за које сам се заинтересовао у манастиру Лепавина пред чудотворном иконом Пресвете Богородице Лепавинске. Могао сам да по његовим саветима прочитам многе књиге и да на тај начин сазнам много тога о православној духовности, али мој духовни отац је, по својој мудрој одлуци, од мене у почетку сакривао необориве доказе о постојању Бога и постепено ме је упознавао са истинским лепотама православне духовности, не желећи да преоптерети моју духовно неискусну душу.

Труд који је отац Гаврило морао да уложи у мене, да бих ја ушао у свет православне духовности, није био мали. Често сам замарао оца Гаврила својим питањима. Желео сам да проведем што више времена поред њега, јер сам осећао да он живи у неком другачијем свету који је, по много чему, богатији од уобичајеног света наше свакодневице. Захваљујући њему, упознао сам предивне људе који су се налазили свуда око мене, али ја, без духовног оца, не бих никада могао да их приметим, нити да им се приближим. Када сам доживео духовну очинску љубав мог духовног оца, могао сам боље доживети и љубав нашег Небеског Оца.

Од свог првог сусрета са светом православне духовности, у том свету налазио се и отац Гаврило, игуман лепавински, мој духовник и путеводитељ који ме је водио до данас, кроз тај свет, другачији од света свакодневице.

Када сам први пут посетио манастир Лепавину, једноставно говорећи, тамо ми се свидело оно што је било неопипљиво и привлачило ме оно што је било невидљиво. Прекрстио сам се испред Богородичине иконе, целивао је и неколико тренутака стајао у њеној тајанственој близини. По изласку из цркве, срео сам се, у окружењу манастирском, са игуманом манастира Лепавина, тада, јеромонахом, касније архимандритом, оцем Гаврилом. Био сам зачуђен његовим изгледом: носио је необичну дугу црну одећу и дугу браду. Касније се испоставило да ћу одрастати уз његову посебност и под његовим руководством упознавати духовни свет.

То је свет из којег долазе невидљиве лепоте чудотворне иконе Пресвете Богородице Лепавинске, чије ми се тајне, од тога времена, непрестано откривају на увек нов начин. И како је време пролазило, отац Гаврило ме је све више уводио у тај скривени свет и водио кроз њега, као мој духовник и сапутник у мом приближавању оном непознатом и скривеном од мојих очију. Осећам велику духовну радост што сам свет православне духовности почео да упознајем још у годинама своје ране младости.

Пошто сам доста времена проводио са архимандритом Гаврилом, у мени се јавила жеља да чешће и дубље доживљавам духовни свет, који је за мене, у то време, изгледао некако магловито, препун нејасних места.

Духовни свет је за мене представљао једну несхватљиву непросторну област из које се према мени протезала једна усмерена светлосна нит, привлачећи ме к бескрајним ширинама тог света. Ширине и даљине тог духовног света се не мере светлосним годинама, већ снагом воље и жеље да тај свет доживимо својим духовним чулима. Међутим, за путовање кроз тај свет потребно је било да поред себе имам искусног духовника, јер увек постоји могућност да духовно неискусан човек у тим пространствима залута и изгуби се. Духовни родитељ свом духовном детету даје мудрост и знање, водећи га као путеводитељ кроз духовни живот.

Архимандрит Гаврило и Ненад Бадовинац у Митрополији загребачко-љубљанској, 2014. г.

По својој мудрој одлуци, од мене је у почетку сакривао необориве доказе о постојању Бога, не желећи да преоптерети моју духовно неискусну душу

Често сам долазио код оца Гаврила у манастир Лепавину. Он у то време није много причао, али када год је нешто рекао, то се дуго задржавало у мојој свести. Често сам долазио код њега у време слободних дана. Тада сам боравио у манастиру, читајући житија светих и чувајући овце по околним ливадама. Проводио сам много времена у лепавинској природи. Тамо сам духовно одрастао, поред свог духовног оца.

У свету сам сусретао световне људе, а у манастиру Лепавина све је некако било другачије. Био је тамо мој духовни отац, који је дошао из тајанственог света православне духовности, који сам желео да упознам.

Боравећи током слободних дана у манастиру Лепавина, читао сам о животу православних подвижника и духовника. Тек касније, дознао сам детаље о монашком животу оца Гаврила и, уопште, о људима који се одричу света, посвећујући свој живот Богу. Дознао сам детаље које се односе на његов животни пут, а пре свега чињеницу да је и он исто имао свог духовног путеводитеља.

Отац Гаврило је, пре него што сам га први пут срео, већ имао дуг и богат монашки живот. Оплемењен искуством светогорске духовности мој будући духовни отац је био потпуно другачији од свих људи које сам у свом животу упознао. Он је, за мене, по много чему био јединствен, јер сам у њему препознао духовно богатство које нисам видео у другим људима. То је био разлог што сам желео да уз њега проводим што више времена.

Отац Гаврило је имао хиљаде духовне деце са којима је био у контакту путем ин-

тернета. Позивао их је себи у манастир Лепавину да дођу, да посете светињу и да се поклоне пред Чудотворном иконом Богородице Лепавинске.

Отац је непрекидно мисионарио путем интернета из своје келије и тако је обнављао лепавинску светињу. На тај начин је уградио свој свакодневни рад у зидине и у сваки обновљени камен овог храма. Данас се овде налази наш мали рај којег обилазе верници и поклоници из многих земаља.

Његова љубав за сву своју духовну децу живи и даље у нама. Оца Гаврила више нема у нашем физичком свету и сада је нама потребно да живимо по његовим поукама, да живимо његову мудрост, топлину и љубав коју нам је оставио. Од сада са оцем градимо један другачији духовни однос, уз поштивање његових духовних поука и учења.

Тешко је превазићи изгубљени физички контакт са њим, али верујем да ћу га убрзо доживети на духовној разини. Он је тамо, само духовно сам неспособан да га тамо приметим. Полако биће и то, у то чврсто верујем.

У тренутку целивања очевог кивота радост је била бити иза мајке чије су ме мајчинске молитве упутиле ка мом духовнику. Целивати његов кивот у исто време са мајком, значило је поделити захвалност оцу Гаврилу у име целе моје породице. Штитио нас је и чувао у временима када је било најтеже преживети. У оно ратно време укрцао нас је и чувао на „броду" захваљујући којем нисмо осетили ни рат, ни разарања.

Желим очевој духовној деци пуно снаге, љубави и мудрост да превазиђу тешке тренутке због одласка њиховог духовног оца из физичког света. Манастир Лепавина за све нас постаје још већа светиња којој се у вечности придружио њен обновитељ, отац Гаврило Лепавински који је лепавинском светом месту посветио последње 33 године свог живота.